

GILLOTTINA

září — říjen 2024/25

Foto: N. Dostálová

Kočí kávéna

Foto: N. Dostálová

... a na čem si žáci mohli pochutnat

Foto: J.S. Soběslavský

Ohlédnutí za výletem do Zlína

Foto: Z. Sedláčková

Halloweenská hodina angličtiny

Foto: @tsstarlet

Bílá prodloužená sext

Foto: @tsstarlet

... a nástup po tradiční polonéze

Milé čtenářky a milí čtenáři,

prázdniny jsou za námi, čtvrtletí se pomalu, ale jistě blíží a na naší škole se pořád něco děje.

Například jste si na chodbách mohli všimnout našich nových spolužáků z prim, kteří už stihli absolvovat svůj první adapták.

Taky si někteří z vás možná vybaví, že Gilotina minulý rok vyhrála Soutěž o nejinspirativnější studentský časopis a na konci minulého školního roku jsme konečně měli příležitost užít si naši odměnu: stálí redaktoři vyrazili hned na dvě exkurze na dvě zajímavá místa.

Účastníky akce Den bez aut snad bude zajímat nějaká zpětná vazba – kdo za tím stojí a jak to vlastně dopadlo?

A jak probíhá takový výměnný pobyt s Francií nebo simulace Evropského parlamentu?

Na tyhle a určité i na nějaké další otázky vám přináší odpovědi tohle číslo. Od toho tu přece Gilotina je.

Přejeme příjemné čtení!

Hana Špiritová & Václav Lněnička

šéfredaktoři: Václav Lněnička, Hana Špiritová

grafické zpracování: Václav Lněnička

sazba: Václav Lněnička, Patrik Michálek, Laura Conlon, Jan S. Soběslavský, Martin Škarabela, Sofie Hana Klímová, Petr Matějka, Vojtěch Gut, Natálie Dostálová

titulka: Laura Conlon, Václav Lněnička

vedoucí webového vydání: Adam Vala

korektoři: Mgr. Michaela Straková, Hana Špiritová

stálí redaktoři: Václav Lněnička, Patrik Michálek, Vojtěch Gut, Veronika Řeháková, Adam Vala, Samuel Chvátal, Barbora Perglová, Hana Špiritová, Petr Matějka, Natálie Honzíková, Mariana Kodešová, Ema Kubátová, Běta Kubátová, Karla Jenčeková, Šimon Hlaváček, Dalibor Číp, Veronika Juračková, Sofie Hana Klímová, Michaela Orlovská, Adina Šmíkmátorová, Emílie Marešová, Natálie Dostálová, Anna Kubicová, Linda Tannenbergová, Ema Boudná, Jiří Bartoš, Eliška Rábová, Terezie Dostálová, Marek Zapletal, Markéta Rábová, Kateřina, Kupsová, Jakub Trojan, Klára Lišková, Alena Motyčáková, David Pikula, Natálie Čechová, Eliška Jedličková, Martin Meixner, Eliška Kociánová, Magdalena Orlovská, Hubert Maier, Magdalena Horáková

4

Gilotina se podívala do Českého rozhlasu, jaké to bylo?

10

Nová posila do kantorského sboru, pan profesor Klok

14

Jak se liší Gyrec od dánské střední?

16

Výměnný pobyt ve Francii

18

Tradiční dávka Nezpráv

20

Vyražte s Gilotinou na expedici Brno-Venkov!

Gilotina I studentský časopis
Gymnázia Brno-Řečkovice
Terezy Novákové 936/2,
621 00 Brno, Česká republika

🌐 gilotina.gyrec.cz
✉ gilotina@gyrec.cz
📷 [gilotina.casopis](https://www.instagram.com/gilotina.casopis)

Kvarty v Moravském krasu

Foto: gyrec.cz

Gilotina a Český rozhlas

Jak už možná někteří z vás ví, v minulém školním roce Gilotina vyhrála první cenu za nejlepší studentský časopis. Součástí naší odměny byly kromě reklamních předmětů také dvě exkurze – do rádia Svobodná Evropa v Praze a do Českého rozhlasu Brno.

Hana Špiritová
KVINTA B

A tak se jednoho krásného dne mladší půlka naší redakce vydala na výlet tramvají do centra Brna. Hned po příjezdu začala prohlídka celé funkcionalistické budovy. Náš průvodce nám ukázal střešní terasu, odkud byl krásný výhled na brněnské střechy, podzemní archivy uchovávající hlasy minulého století a samozřejmě několik studií různých velikostí, včetně jedné úplně zvukotěsné místnosti.

Pro mě osobně byly nejzajímavější právě ty archivy. Nachází se v nich stovky, možná i tisíce hodin lidových písní, nahrávek orchestrů, proslovů slavných osobností a rozhlasových her.

Protože mluvíme o třicátých letech minulého století, jedná se o různé druhy gramofonových desek (občas i třeba papírové), kazety a jiné podobné věci.

Některé z nich ani není možné přehrát, protože ještě z žádné půdy neuteklo zařízení, které by to dokázalo. Historie má nevyčíslitelnou hodnotu a ta rozhlasová se zatím

Foto: V. Lněnička

většinou ukrývá v jedné hodně studené místnosti pod centrem Brna. Zaměstnanci rozhlasu se samozřejmě snaží archivy digitalizovat, ale pokud budou pokračovat dál stejným tempem, nejspíš jim to ještě nějakou tu chvíli zabere.

V jednom z prázdných studií si dobrovolníci vyzkoušeli nahrávání ranních zpráv (je to těžší, než to vypadá), a v místnosti pro zvukaře jsme si dokonce mohli poslechnout různé nepovedené momenty z živého

vysílání, které rozhlas za ta dlouhá léta nahromadil.

Výlet jsme zakončili zmrzlinou a pak už byl čas vrátit se do školy.

V Brně už rozhlas sídlí od roku 1924 a v době naší návštěvy se zrovna připravovali na oslavu stého výročí. Proto bych jim jménem celé redakce chtěla nejen poděkovat za zajímavou exkurzi, ale taky popřát všechno nejlepší k narozeninám.

Hlody

Polický: Je lepší být členem Kuřimského horolezeckého týmu než členem Dopravního podniku města Brna, X!

X: Tak to odcházím.
X opravdu odejde

Melichar: Pište si: Charakteristické triviální názvy, pomlčka, probereme později, pomlčka, Těším se, smajlík!

Polický: Nebuď papežštější než papež, jo, to už je brněnskej nacionalismus.

Polický: Rozhoduj se rychle! Víš, co je v životě nejhorší? Nerozhodná žena! A to seš muž ještě k tomu!

Vondrová: Y běž do vedlejší třídy, jestli nemáš židli, pokud neumíš krást, tak řekni X.

Adaptační kurzy prim

Noví žáci našeho gymnázia, primáni, jako každý rok vyrazili na adaptační kurz se svými třídními učiteli. Jaký byl jejich zážitek, jaké dobrodružství proběhlo letos? To vše se dozvíte níže.

Na adaptační kurz jsme vyjeli v pondělí 23.9. asi okolo desáté hodiny dvěma autobusy od školy. Prima B jela první a za nimi prima A. Jeli jsme asi tři čtvrtě hodiny a byla první zastávka, při které se šlo na záchod. Jeli jsme čtvrt hodiny a nastalo to, co nikdo nečekal, někomu se udělalo špatně, a tak jsme museli zastavit. Naštěstí řidič byl tak hodný, že vytřel podlahu mopem. To už prima B dávno dojela. Když jsme byli už skoro v cíli, objevilo se před námi esíčko, kde náš autobus na pár minut zablokoval dopravu. Na místo jsme dojeli okolo jedné hodiny. Nejdřív jsme se šli ubytovat. Po ubytování byl oběd a po obědě jsme hráli házenou až do večera. Po večeři jsme hráli hru upír, kdy se vybrali dva upíři, kteří hledali ostatní po tmě, a když se jich dotkli, tak se stali taky upíry.

V úterý jsme hned po snídani měli program o šikaně. V následující hře byla stanoviště a na nich papír s čísly od jedné do šesti. U každého stanoviště jsme házeli kostkou a podle toho, co nám padlo, to jsme nesměli používat. Byly tam naštěstí i lektvary, které rušily účinky, ale když nám padlo, že nemáme obě nohy, tak jsme se buď navzájem nosili, nebo jsme váleli sudy v mokré trávě, protože pršelo.

Po nastoupení do autobusu nás čekala dlouhá cesta, kterou jsme si ovšem zkrátili zpěvem /řevem, což určitě náš pan řidič ocenil. Když jsme konečně dorazili k chatě Doubravce, zjistili jsme, že my holky z primy B jsme na pokoji po šestnácti. Byl to zmatek, ale moc jsme si to užili.

Foto: L. Bučková

Primy u táboráku

Po obědě jsme šli na vycházku, při které jsme měli zastávku na poli. Tam jsme dostali papírek, na kterém bylo napsáno nějaké zvíře, a my jsme se poslepu měli najít jen tím, že jsme dělali zvuk toho zvířete. Potom jsme se rozdělili na primu A a B. My jako prima A jsme se měli seřadit poslepu podle velikosti, potom podle jména a nakonec podle data narození. Když jsme se vrátili, tak jsme měli večeři a pak táborák. U táboráku jsme zpívali písničky a ti, co chtěli, si mohli zahrát světlovrahy. Je to hra, která se hraje potmě. Vyberou se dva světlovrazi a jeden světloňoš. Světloňoš má za úkol donést zapálenou svíčku na určené místo a světlovrazi se ji snaží

zhasnout. Zhasínali ji tak, že na světloňoše prostě skočili nebo mu vyrazili svíčku z rukou.

Ve středu byl poslední den našeho adaptáku. Hned po snídani jsme se sbalili a neměli jsme ani žádný program. Když přijel první autobus a druhý se motal ještě někde v zatáčkách, nastoupila jenom prima A. Prima B čekala další půlhodinu, než přijel druhý autobus. Po cestě do školy jsme si v autobuse zpívali různé písničky.

David Píkula, prima A

Zvrat přichází až večer, kdy kluci navrhnou hru „na upíra“. Vlastně se jedná o schovku ve tmě a se strašidelnými zvuky. Celkové napětí nás stmelilo a naučili jsme se jména ostatních ☺.

Další den jsme si vyslechli přednášku o šikaně, po níž následovala hromada výtvarných aktivit.

Večer jsme si zahráli další skvělou bojovku „slunovrazi“, kdy se světloňoši snaží donést zapálenou svíčku na konec louky a slunovrazi se ji snaží sfouknout.

Ve středu už jsme bohužel odjížděli. Byl to ten nejlepší adapták.

Markéta Rábová, prima B

ROZHOVOR S PŘEŽIVŠÍMI

Jaký byl podle vás adapták?

- Byla to sranda, hráli jsme tam hodně her. Nejvíc mě asi bavila hra slunovrazi.

- Bylo nás na pokoji 16, nebylo to nejlepší, ale dalo se to přežít. Skoro pořád jsme něco dělali.

Foto: L. Bučková

Jaké jídlo vám nejvíc chutnalo?

- Mně chutnalo všechno, kromě toho kuřete 1. den.

- Ty snídaně. Mám ráda švédské stoly.

Kolik tomu celkově dáváte?

- 8,5/10

- 100/10

Magdalena Orlovská, prima B

Jak jsme simulovali (Evropský parlament)

Jednoho dne mi na Edookitu přistála zpráva od pana profesora Vojty, ve které zval studenty, aby se účastnili akce, jež nám měla prakticky přiblížit fungování Evropského parlamentu. Protože mě zajímá politika, neváhal jsem a hned se přihlásil.

Sam Chvátal
SEXTA B

Jednoho dne mi na Edookitu přistála zpráva od pana profesora Vojty, ve které zval studenty, aby se účastnili akce, jež nám měla prakticky přiblížit fungování Evropského parlamentu. Protože mě zajímá politika, neváhal jsem a hned se přihlásil.

Ještě před samotným začátkem jsme si měli vybrat jednu z osmi politických frakcí (nezařazení nebyli počítáni) a také jeden ze tří výborů (ve skutečnosti je jich dvacet). Já jsem si vybral největší frakci: Evropskou lidovou stranu a Výbor pro zahraniční záležitosti. Dvě spolužačky, které se měly účastnit také, se připojily ke straně Zelených.

První říjnový čtvrtek ráno jsem se ocitl v majestátně vypadající budově Krajského úřadu Jihomoravského

Foto: facebook.com

kraje, tam se to totiž mělo všechno odehrávat. Společně s dalšími jsem se zapsal a vzal si jmenovku modré barvy. Přibližně osmdesát lidí se pomalu scházelo a usazovalo v sále, ve kterém běžně zasedají krajští zastupitelé. Já ke svému překvapení zjistil, že se papír s mým jménem nacházel úplně vpředu na místě, ze kterého jsem se díval na všechny ostatní účastníky. Trochu jsem se vyděsil, ale bylo to tak jen kvůli

nedostatku prostoru. Jediné, co mi na tom trochu vadilo, bylo to, že jsem musel neustále vypadat plně zaujatě, protože jsem na sobě cítil oči všech přítomných.

Akci zahájil jeden z pořadatelů a potom krátce promluvil i náš hejtman Jan Grolich. Pak jsme měli přednášku o tom, jak to v Evropském parlamentu funguje, a řekli nám, co vlastně budeme následující dva dny dělat.

Po krátké pauze se spolu sešli jednotliví členové frakce. Nás bylo dohromady dvacet jedna, takže jsme se navzájem představili a zvolili si představitelku. Rozdělili jsme se ještě podle výborů a probírali strategii. Náš si měl za úkol vybrat téma, o kterém budeme mluvit, tak jsme se domluvili na „porušování lidských práv“ v Afghánistánu nebo Bělorusku.

Po obědě se nakonec sešly i celé výbory, nás bylo dvacet devět. Jako předsedkyni jsme si zvolili Kláru z naší strany a za místopředsedu Jana z RE (Renew Europe). Během dne si nakonec kvůli problémům vyměnili pozice. Hromadným hlasováním jsme se shodli na tématu Ruska a Ukrajiny. Pak jsme začali vymýšlet body do našeho usnesení. Později toho dne k nám přišel na debatu i europoslanec Ondřej Krutílek. Večeřeli jsme v krásné restauraci a dostali příležitost se spolu víc seznámit.

Další ráno jsme se opět sešli na krajském úřadě a téměř ihned se dali do práce. Usilovně jsme debatovali a snažili se najít nějakou shodu. Zpestřoval nám to například jediný komunista, příhodně jménem „Svoboda“, který řekl, že by se Rusko a Ukrajina prostě měly spřátelit, nebo krajní pravičák z „Evropa suverénních národů“, který se nás snažil přesvědčit, že vládní opozice je zbytečná věc, jež akorát rozvrací stát. Přesně tento pravičák měl také za úkol sepsat celkové usnesení, ale někteří s ním měli problémy, protože

Foto: facebook.com

Účastníci simulace EP

překrucoval jejich slova. Před obědem jsme se ještě na nějakou dobu sešli ve frakcích, ve kterých jsme řešili aliance s ostatními stranami.

Po obědě jsme všichni usedli na svá místa v hlavním sále, kde s představováním začal náš výbor. Zapisovatel přečetl svůj literární výtvar, ve kterém sděloval naše doporučení na další postup v řešení rusko-ukrajinského konfliktu, a pak dostali příležitost předem domluvení řečníci, kteří se v našem případě brali celkem vážně. Po nás přišel na řadu Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci. Ti debatovali o směrnicí zabývající se domácím násilím a znásilněním. Následoval Výbor pro životní

prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, který řešil opatření ke snížení silničních emisí. Upřímně se mi tyto dvě debaty trochu slily, protože se jejich řečníci zdaleka tak vážně nebrali. Komunisté a Patrioti pro Evropu si vyloženě užívali vyvolávání chaosu. V jednom výboru se dokonce spojili a z politické podkopy tak vlastně udělali kružnici. Také se praktikovalo básnění, například: „Kudy šel, tudy krad, jmenoval se sociální demokrat.“ Někdo navrhl jako řešení emisí z brzd vypojení brzdových hadiček za jízdy. Také si odhlasovali, že opatření bude končit prohlášením- „vypracovali soudruzi z Evropské unie“. I přes to všechno nakonec prošly všechny tři návrhy a všichni, někteří spokojenější než jiní, mohli vyrazit domů.

Já jsem si to všechno velmi užil, zvlášť poznávání nových lidí, které stejně jako mě zajímá světové dění. A pokud to vy máte podobně, nebo jen někdy chcete místo školy změnu prostředí, můžu akce „Mladých demokratů“ jen doporučit.

Foto: facebook.com

Záběr na mluvčího...

Pěšky až do Vídně aneb Den bez aut

Dne 19. září se na naší škole konala dobrovolná akce Den bez aut. Kdo chtěl, mohl vyzkoušet dorazit jinak než autem, tedy pěšky, na kole nebo na koloběžce. Abychom našly odpovědi na naše otázky, vyrazily jsme se zeptat paní profesorky Vondrové, která tuto akci organizovala.

Natálie Dostálová
 Anna Kubicová
 TERCIE A

Jak jste se k této akci vůbec dostala?

Moje dcera chodí na Základní školu na Kotlářské a tam Den bez aut na začátku září měli. Mně se to strašně líbilo, navíc do toho přišla nabídka, abych učila zeměpis, takže jsem celé léto nedělala nic jiného, než že jsem procházela nejrůznější učebnice a témata, která mě zajímala. Hlavně mě zaujalo téma udržitelnosti. Když jsem si hledala nějaké věci ohledně toho, byl tam vždycky zmíněný Den bez aut. Tak jsem si řekla, proč ho neudělat na naší škole?

Bylo těžké to na naší škole realizovat?

Udělat nástěnku, rozeslat zprávy do edookitu a udělat dotazník... to rozhodně ne. Žádná super náborová akce neproběhla. Spíš mě mrzí, že nemám úplně podchycenou zpětnou vazbu, kdo se toho účastnil, kdo se toho neúčastnil, takže vím, že tam byla spousta chyb z mé strany. Nechtěla jsem ten dotazník totiž udělat povinný. Příště bych to chtěla ještě víc promyslet.

Účastnili se akce jen studenti nebo i profesori?

Je tady spousta profesorů, kteří chodí každý den do školy i ze školy pěšky. Těm se to taky líbilo.

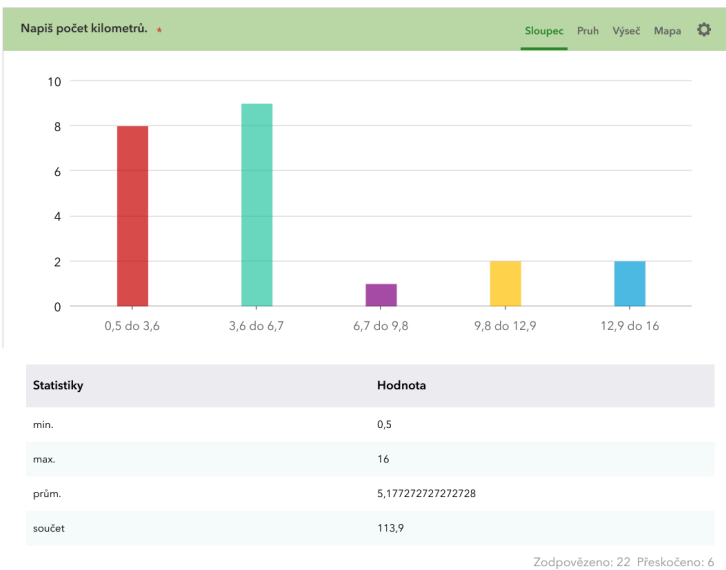
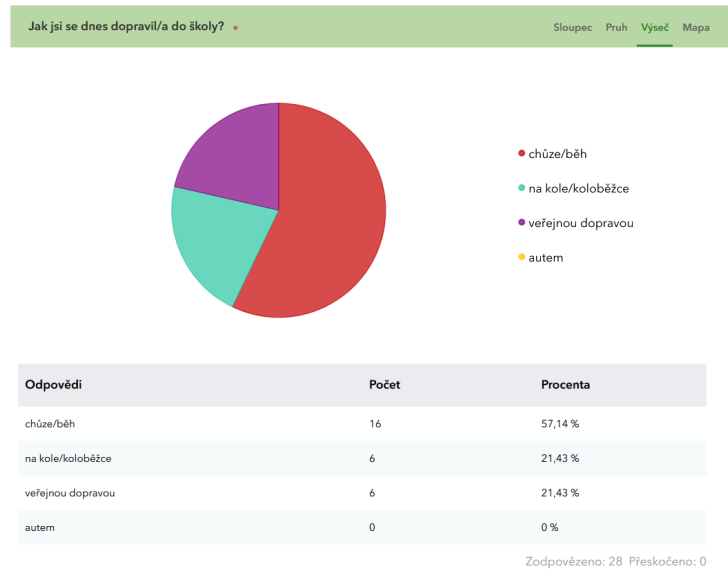
Třeba paní profesorka Slavíková a Bučková se zapojily.

Zapojila jste se taky?

Ano, samozřejmě! S paní profesorkou Morávkovou jsme se domluvily a šly jsme pěšky. Já když jdu z práce, tak to nestíhám, ale ráno jsme se domluvily a šly jsme.

A co je nejdůležitější? Kam by naše škola došla, kdyby se počítaly všechny ušlé kilometry?

Společnými silami jsme získali alespoň 120 km, dotazník vyplnilo celkem 26 lidí. Naše škola by sice nedošla až do Říma, ale před Vídeň bychom určitě společně dorazili.

Byl jednou jeden primán

Začalo září a s ním spoustu nového. Nový školní rok, nový rozvrh, pro někoho nové předměty nebo profesori a hlavně noví primáni. My jsme se jich zeptali na pár otázek, protože pro ně je toho nového asi nejvíc.

.....
Michaela Orlovská
Adina Šmíkmátorová
Tercie A
.....

- 1. Jak se vám zatím u nás na gymnáziu líbí?
- 2. Jaký byl adapták?
- 3. Jaký je váš nejoblíbenější předmět a profesor/profesorka?
- 4. Jaký jste měli pocit, když jste poprvé vešli do vaší nové třídy?
- 5. Používáte školní kantýnu? Jak často a co si nejvíce kupujete?

Foto: L. Bučková

Prima B v první den školy

PRIMA A

- 1.
.....
Natálie Čechová: Mně se tady zatím moc líbí.

Klára Lišková: Jo, mně taky.
- 2.
.....
N: Fajn, byly tam třeba dobré aktivity.

K: A bylo to tam hezké a celkově to bylo dobré.
- 3.
.....
N: Tak já jsem si hodně oblíbila paní profesorku Šauerovou a předmět asi tak různě.

K: Moje oblíbená profesorka je také paní profesorka Šauerová a předmět nevím.
- 4.
.....
N: Já jsem se těšila, co se tady bude dít.

K: Já jsem měla teda trošku stres z toho, jak to tady bude.
- 5.
.....
N: Já jsem tam ještě nebyla.

K: Já jsem tam nikdy nebyla.

PRIMA B

- 1.
.....
Marek Zapletal: Zatím je to tady dobré.

Kristýna Pomikálková: Jo, asi tak.
- 2.
.....
M: Byl opravdu zajímavý a programy byly výborné.

K: Byl dobrý.
- 3.
.....
M: Já mám rád paní profesorku Bučkovou, ona je naše třídní.

K: Já mám ráda našeho profesora na zeměpis, Polanský myslím a předmět nevím.
- 4.
.....
M: Nevím, je to prostě škola.

K: Já jsem byla naštvaná, že skončily prázdniny.
- 5.
.....
M: Já asi každou přestávku a většinou si kupuji párek v rohlíku, to je nejlepší zdroj jídla v tomto nehostinném prostředí.

K: Na začátku školy hodně, ale teď už tolik ne. Ono to celkem leze do peněz. Ale většinou si tam kupuji tak různě no.

Učitel, plavec a trenér

aneb Rozhovor s panem profesorem Klokem

Dalibor Číp
Šimon Hlaváček
KVARTA A

Je naše gymnázium vaše první působiště?

Ne, není. Učil jsem na Gymnáziu Ludvíka Daňka, na sportovním gymnáziu. Minulý rok jsem tam zaskakoval za jednu paní učitelku, protože byla nemocná. Bylo to vlastně jen jedno čtvrtletí. Takže když jsem státnicoval, byl jsem tam na jedno čtvrtletí jako zaskok.

Jaké zatím máte pocity z našeho gymnázia?

No, asi kladné. (smích) Jsem zvyklý na úplně jiné školy a gymply, protože jsem sám chodil na sportovní gymnázium. Takže mě překvapuje, kolik tady je kroužků a aktivit, kolik lidí se o všechno zajímá, jak je to tady výukově vymyšlené a také jak jsou sami pedagogové angažovaní ve výuce a zajímají se o studenty. Mám z vašeho gymnázia velmi kladný pocit.

Jakou vysokou školu jste vystudoval?

Vystudoval jsem obor fyzikální inženýrství a nanotechnologie, který spadá pod Fakultu strojního inženýrství VUT Brno a patří k Ústavu fyzikálního inženýrství.

Učíte na našem gymnáziu jenom fyziku, nebo i nějaké další předměty?

Jenom fyziku a zatím jen dvě třídy, kvartu a kvintu.

Když učíte tu fyziku, jaká část fyziky Vás nejvíce baví?

Já se sám vlastně hodně zajímám o chování světla, zjednodušeně řečeno. Takže mě asi nejvíce baví optika a elektromagnetické záření obecně, ale baví mě i mechanika.

Jaký byl Váš nejoblíbenější předmět ve škole?

Můj nejoblíbenější předmět, ty jo (smích). No, asi matematika, když jsem byl menší tak tělocvik a výtvarka.

Pamatujete si už alespoň některá jména vašich studentů, které učíte?

Ne, vůbec. Vůbec a nevím, jestli se to zlepší, já jsem rád, že si zapamatuji jména pár profesorů, se kterými sedím v kabinetě nebo se kterými jsem alespoň trochu v kontaktu, a i to mám problém, ale řekl bych, že pár jmen studentů si pamatuji (smích).

Slyšel jsem o vás, že jste závodně plaval a trénoval děti v závodním plavání. Můžete nám o tom prosím něco povědět?

Jak jsem říkal, já jsem chodil na to sportovní gymnázium, takže jsem už od malička závodně plaval a vydrželo mi to až do bakaláře, takže poměrně dlouho. Od malička mě to chytlo, protože jsem to měl i jako předmět ve škole a od malička mi to šlo, takže jsem měl i nějaké úspěchy na Mistrovství České republiky. A vlastně potom to bylo takové nějaké. Často jsem měl nějaké zranění, bylo to takové kostrbaté, ale potom když jsem maturoval, tak mě požádali, jestli bych neměl čas chodit trénovat děti.

Foto: D. Číp

Před zvoněním

Tak jsem si říkal, že je dobré vracet ty věci zpátky. Takže když mě trénovalo hodně trenérů, tak jsem si říkal, že bych mohl takhle vést také nějaké děti v plavání, tak jsem to přijal a od té doby tam sedm až osm let trénuji. Letos byl první rok, kdy tam chodím jen jako náhrada, aby mohli trénovat i jiní trenéři.

Takže Váš největší úspěch byl tedy na mistrovství České republiky?

Ano, nějaké umístění, nějaké medaile a tak.

Využíváte na našem gymnáziu školní jídelnu, popř. co Vám tam nejvíce chutnalo?

Ano, využívám. Nejvíce mi asi chutnal boršč, ta polévka, ale chutná mi tady samozřejmě všechno, jelikož jsem jedlík, tak jsem velmi nenáročný s jídlem.

Děkujeme Vám moc za rozhovor.

Souboj sourozenců

Přinášíme vám velmi oblíbený souboj sourozenců, s Kačkou (kvarta A) a Luckou (prima B) Nespěšnými. Tentokrát ale trochu netradičně. Kačka a Lucka se utkaly nejen v otázkách ohledně naší školy, ale také se snažily uhodnout, jak by na ostatní otázky odpovídala ta druhá.

Sofie Hana Klímová
Veronika Juračková
KVARTA A

Otázky:

1. Jaké číslo má kabinet češtiny a dějepisu? (205)
2. Kolik vycpaných ptáků je v biologické posluchárně? (17)
3. Jaký je nejoblíbenější předmět tvé sestry? (K: Chemie a matika; L: Matika)
4. O kterém profesorovi si tvoje sestra myslí, že je nejděsivější? (K: Melichara už se nebojím... TO TAM NEPIŠTE!.. Tak Vojta; L: Filouš)
5. Jaké jídlo ze školní jídelny má tvoje sestra nejradši? (K: Caesar nebo jiný salát; L: Rizoto)
6. Který předmět je pro tvoji sestru nejnáročnější? (K: Chemie nebo Matika; L: Angličtina)
7. Jakou nejhorší známku tvoje sestra zatím dostala? (K: 3; L: 1-)

Foto: S.H. Klímová

Kaččiny odpovědi

1. Ježíš marjá, jak to mám vědět... V jakým je to patře? Tak třeba 204 (0,5 b.)
2. Hodně, ne, počkej. 21. (0,5 b.)
3. (nepopsatelné zvuky)...Já bych řekla, že buď matika, nebo biologie... tipuju matika. (1b.)
4. Melichara nezná, takže Filouš. (1b.)
5. Ona nic moc nejí, no určitě něco smaženého... a s hranolkama. (0b.)
6. Podle mě fyzika. (0b.)
7. Z angličtiny měla 3 chyby a měla ½, nebo 1-. Asi 1-. (1b.)

Celkem: 4 body

Lucčiny odpovědi:

1. Já nevím...201? (0 b.)
2. Tak 10. (0 b.)
3. ...ehm já nevím, ona mi to nikdy neřekla, třeba matika. (1b.)
4. Melichar (0,5 b.)
5. Tak to bude nějaké zdravěj blivajz. (0 b.)
6. Nejnáročnější? Tak asi chemie. (1b.)
7. 3 nebo možná ¾, asi jo. (0,5 b.)

Celkem: 3 body

Děkujeme za účast a Kačce gratulujeme k vítězství!

Vše o paní profesorce Vondrové

Paní profesorku Vondrovou jistě mnozí z vás znáte, ale věděli jste, kam by se vydala na svoji vysněnou dovolenou? Víte, jakým by se stala zvířetem? Jistě ne, a proto čtěte...

Michaela Orlovská
Ema Boudná
TERCIE A

Jaké akce jste pořádala na této škole a jak vás napadlo je uskutečnit?

Moje největší sláva byla šití čepic, i když to úplně nebyla moje akce. Byla to akce letošních septim. Já jsem přišla za septimou A, že bych něco takového chtěla dělat, jestli by do toho šli se mnou, a oni řekli, že ano, a pak jsme to vlastně udělali v rámci celého ročníku. A jak mě to napadlo? To ani nevím. Tady ty věci tak nějak jako chodí kolem mě a prostě to na mě v určitou dobu vykoukne. Tak to třeba bylo v případě Dne bez aut.

Jak dlouho už jste na naší škole?

Kdysi dávno, už moc let zpátky, jsem tady byla vlastně hned po škole. Rok jsem učila a pak jsem si odskočila na mateřskou. Potom jsem vlastně začala učit letošní septimu A z matematiky, začala jsem je učit v kvintě. Takže už jsem tady třetím rokem po mateřské. Já jsem ale měla vždycky strašně malý a krátký úvazek. Měla jsem totiž ještě jedno dítě doma, tak jsme se s manželem střídali. Já jsem to měla domluvené tak, že jsem odučila a zmizela, proto mě tady bylo málo vidět. A právě loni v lednu to poslední dítě šlo do školky, tak jsem se tady mohla zdržovat déle. A až letos jsem začala učit zeměpis.

Kdybyste si mohla vybrat, jaké byste byla zvíře?

Och, to je otázka. (odmlčí se) To já ale nevím. To je strašně těžké. Já se totiž přiznám, já všeobecně nejsem moc milovník zvířat. Ono je to z toho důvodu, že děti pak řeknou: „My bysme to zvíře chtěli doma.“ Mám blázna, co chce pandu, pak druhého blázna, co chce žáby, ještěrky a hady, což vůbec nemusím. A ta poslední, ta by chtěla nejraději ledního medvěda. Takže ten rozptýl je obrovský. A já čím bych chtěla být? Asi nějaká rybička. Chtěla bych být zlatá rybička a plnila bych přání. To by se mně líbilo.

Kdybyste teďka mohla odletět/odjet na nějakou vaši vysněnou dovolenou, kam by to bylo?

Já jsem už docela dávno byla na návštěvě Slovinska, tam jsem byla na poznávacím zájezdu a strašně jsem se do Slovinska zamilovala. Bylo to i tím, že jsme měli nádherné počasí. Já bych se tam někdy hrozně chtěla vrátit a prostě si projít Alpy a vykoupat se v jezeře a moři a dát si úžasnou kokosovou zmrzlinu, která byla asi ta nejlepší na světě. Takže asi Slovinsko.

Moře, nebo hory?

Já bych brala asi hory. Z toho důvodu, že mám sluneční ekzém, takže pro mě představa, že se mám někde válet u moře jako špekáček, znamená, že okamžitě dostanu sluneční ekzém a je mi strašně vedro a jsem protivná, takže hory.

Jak jste se dostala k tomu, že chcete být učitelka?

Já jsem milovala naši paní učitelku na prvním stupni. To byla pro mě bohyně a chtěla jsem být jako ona. Pak jsem zjistila, že být učitelkou je totálně trapné a že je lepší to vlastně vůbec neříkat. Na základní škole mi šlo všechno, takže jsem šla na gympl. Pak mi sice pořád šlo relativně všechno, ale věděla jsem, že na medicínu ne. Já omdlívám i při očkování, to by nebyl dobrý nápad. Pak mě chytla i práva, a to bylo takové fajn říkat, že jdu na práva, ale tam jsem se nedostala. Tak jsem si řekla, že zkusím učitelství matematiky, protože ta mi vždy šla. Já jsem si k tomu pak vymýšlela kombinaci, a to byla matika - fyzika, matika - chemie, matika - biologie, což jsem musela všechno škrtnout. To jsou předměty, ke kterým mám obdiv, tím bych to ukončila. No a pak z toho vyšla matika - zeměpis, protože jsme měli úžasnou zeměpisářku na střední škole, ona měla úplně o všem přehled a já ji hrozně obdivovala. Na přírodovědu jsem nastoupila a ani mě nenapadlo, že bych se třeba po roce mohla hlásit na nějakou jinou vysokou školu, tak jsem si řekla, že to dostuduji. Zůstala jsem a vlastně jsem přišla na to, že mě to baví.

Takže je to lepší jak práva?

Jo, úplně. Já fakt děkuju, že to dopadlo tak, jak to dopadlo, protože jsem tam získala super lidi jako kamarády, manžela, děti, takže je to vlastně super. Je dobré, kam mě nasměroval ten osud. Jsem za to ráda.

Kolik tříd teď učíte?

Já mám jednu třídu z matematiky, to mám pořád tu svoji septimu A, se kterou jsem začala. Pak mám čtyři třídy ze zeměpisu. A nakonec mám takovou směsku- seminář z deskriptivní geometrie, kde mám septimu A, oktávu A a oktávu B.

Kdo je váš oblíbený profesor nebo profesorka?

Já musím říct, že já tady z kolegů nemám s nikým problém.

Já je mám tady všechny ráda a do práce také chodím ráda, vždy se na ně těším. A věkově musím říct, že nejblíží mám ke kolegyním, jako je paní profesorka Morávková nebo paní profesorka Vídenková, s ní mám oblíbené téma děti- máme je přibližně stejně staré. Paní profesorka Morávková je velice inspirativní. A já fakt nemám s nikým problém.

Jak hodnotíte školní jídelnu a jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Školní jídelnu bych nehodnotila,

pardon. A jaké mám ráda jídlo? Já miluju snad všechno. Hlavně když to uvaří někdo jiný a já nemusím vařit. A třeba mám hodně ráda rajskou od mého muže. A co nemám ráda, jsou mořské plody. Sushi bych asi taky nedala do pusy, ono když je to syrové, tak já k tomu mám takový respekt, ale pokud by mi to nikdo neřekl, tak bych to asi nesnědla. Takže když mi někdo něco nachystá, jsem nejšťastnější na světě a je mi jedno, jestli je to sladké nebo slané.

Děkujeme za rozhovor.

Jakou vzdálenost ujde žák Gyrecu?

Zajímalo vás někdy, jakou vzdálenost ujdete za jeden den mezi učebnami? Nás tedy rozhodně ano, občas je totiž až zarážející, jak velká zátěž je projít pár pater.

.....
Michaëla Orlovská
Adina Šmikmátorová
TERCIE A

To, co jsme dělaly, může vypadat trošku jako nějaký projekt do fyziky nebo jiného předmětu, ale nestojí za tím žádný profesor nebo profesorka, spíš naše zvědavost. Měřily jsme po dobu jednoho týdne, pomocí aplikace Strava, kolik kilometrů jsme za den ušly, protože když máte první hodinu v posluchárně nebo v laborkách a vy nestíháte a máte pouze pár minut na to vyběhnout až do posledního patra, zdá se to spíše jako pár kilometrů než pár metrů. Ještě lepší je, když máte hned další hodinu třeba ve výtvarce nebo hudebce, to pak musíte zase úplně dolů. Na co je přeci tělocvik, když má naše škola čtyři patra. No ale jaký byl tedy výsledek?

Když jsme začínali s fyzikou, pojďme to taky tak dokončit:

Den 1: 1,90 km

Den 2: 0,88 km

Den 3: 3,00 km

Den 4: 1,61 km

Den 5: 1,43 km

Průměrně: 1,8 km

Takže za jeden den ujdeme jenom díky škole cca 2 kilometry. To se ani nezdá jako moc, ale když vezmeme v potaz celý týden, máme už cca 10 kilometrů. No a teď si uvědomte, kolik je týdnů ve školním roce. Samozřejmě se to pořád liší kvůli prázdninám a také musíme vzít v potaz, že tyto výsledky nejsou moc přesné. Takže jestli se vás rodiče budou ptát, proč jste po škole tak unavení, nemusí být to, že jste psali dva testy a měli sedm a více hodin, jediná odpověď. Klidně řekněte, že jste ušli 2 kilometry s převýšením čtyři patra.

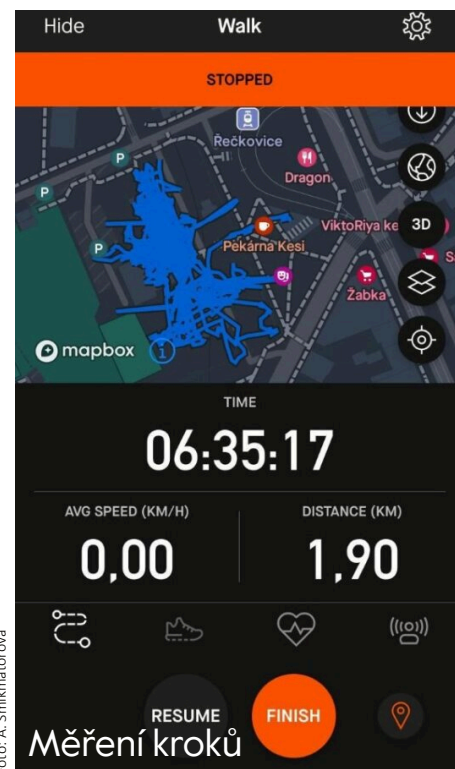

Foto: A. Šmikmátorová

Všude dobře, na Gyrecu nejlíp

Na začátku tohoto školního roku na naši třídu čekalo příjemné překvapení – po roce se nám vrátila spolužačka. Lucie Římanová totiž strávila celou kvintu studiem v zahraničí, konkrétně v Dánsku. Ted' je ale zpět a po září zpestřeném rozdílovými zkouškami opět studentka Gyrecu, která se s námi ráda podělila o svoje zážitky z (dalekého) Severu.

Sam Chvátal
SEXTA B

Proč ses vlastně rozhodla pro studium v zahraničí?

Řekla bych, že už odmala mě to celkem táhlo do světa a zároveň jsem ráda mluvila anglicky. Podle mě se díky studiu v zahraničí člověku otevře hodně nových možností a je pak jednodušší si najít vysokou školu mimo Česko.

A co tě přivedlo zrovna k Dánsku?

No, upřímně, Dánsko jsem zvažovala hlavně proto, že se v něm neplatí za studium samotné, ale jen za ubytování, tudíž je ta finální cena o hodně menší, než bývá třeba u studia v Anglii. Myslím, že je to dobrá alternativa, pokud se nechystáte obětovat rodinné jmění za školu v zahraničí.

Jak ses na to připravovala?

Před tím, než jsem vůbec začala zvažovat studium v zahraničí, jsem chodila asi dva roky na doučování angličtiny s rodilým mluvčím. Jinak jsem se v Dánsku na škole stavovala na schůzku se školním poradcem a potom jsem už jenom psala motivační dopis.

Jaká byla tvoje nová škola?

Moje škola v Dánsku byla vlastně celosvětové gymnázium,

Foto: L. Římanová

Foto z dánské knihovny

takže naprostá většina studentů byla z různých koutů světa. Ze začátku bylo zvláštní potkat tolik lidí z tolika různých kultur, ale myslím, že si člověk zvykne celkem rychle.

Další změna byla ve školních hodinách. Školní den sice začínal později, ale končil až kolem čtvrté a jedna školní hodina trvala 120 minut.

Bylo těžké najít si nové kamarády?

Nejdřív jsem se bála, že to tak bude, ale všichni noví studenti jsou tam vlastně úplně sami, takže se každý snaží najít někoho, s kým se může bavit. Já jsem se v podstatě hned skamarádila se svojí italskou spolubydlící. Myslím, že když s někým bydlíte v takhle novém prostředí, tak je to celkem nevyhnutelné. Jinak jsem se samozřejmě seznámila se spoustou dalších lidí, se kterými se plánuji co nevidět potkat v Dánsku.

Jak to tam fungovalo s učením?

Přístup k učení byl obecně mírnější než v Česku a učitelé se spoléhali na individualitu studentů, často nás nechávali pracovat samostatně. Hodně velký nezvyk pro mě ale bylo to, že v Dánsku se učitelé oslovují křestním jménem a že na začátku hodiny se žáci nemusí postavit.

Měli jste nějaké odlišné předměty?

Měli jsme ještě ekonomii, psychologii a dánštinu.

A jak to bylo s testy?

Testy jsme během roku psali hlavně z matematiky, jinak téměř vůbec. Na konci roku je ale zkouškové období. Celý květen jsme neměli školu a místo toho jsme se jenom učili na zkoušky, které pak probíhaly na začátku července.

Proč ses nakonec rozhodla vrátit?

Rozhodně nelituju toho roku v Dánsku, ale prostě mi víc vyhovoval styl výuky v Česku. I když jsem se v Dánsku naučila hromadu věcí, celkově mi přišlo, že se toho tady naučím víc.

Chtěla ses vrátit do stejné třídy, takže jsi musela dělat rozdílové**zkoušky. Jaké to bylo?**

Abych byla upřímná, byl to extrémně vysilující měsíc. Rozdílovky jsem vlastně musela dělat z většiny předmětů a v několika z nich bylo učivo rozděleno do více zkoušek. Strávila jsem tedy značnou část prázdnin učením a poslední měsíc jsem pracovala v podstatě každý den.

Nakonec se mi to ale povedlo a jsem ráda, že jsem zase ve svojí staré třídě.

Děkuji za rozhovor.

Evropské kvízy

Jakožto opakování učiva minulého roku jsme ve dvojicích (případně trojicích) vypracovávali projekt. Úkolem bylo vytvořit kvíz na státy a hlavní města Evropy. Každý pojal zadání odlišně, ale i tak se kvízy povedly. Paní profesorka Vondrová poté vybrala 20 různých států a 10 různých měst do dvou kvízů, které si teď každý může vyzkoušet:

Evropské státy

Evropská hlavní města

Bonusový kvíz

Francouzský týden!

Jak už někteří z vás možná víte, minulý rok se u nás na Gyrecu uskutečnila nejvýznamnější česko-francouzská spolupráce od dob Sámovy říše. Naším vyučujícím se podařilo zorganizovat výměnný pobyt se školou Collège les Buclos v alpském městě Grenoble. Jako první se v dubnu Francouzi podívali k nám do Brna. Prohlédli si náš prestižní ústav, prošli historické centrum města, zašli do divadla, do hvězdárny i na Laser game, jeli na výlet do Slavkova, opékali špekáčky a po cestě domů navštívili Prahu. Této části jsem se bohužel neúčastnila, protože moje přiřazená studentka jménem Savannah nemohla přijet. O měsíc později jsme zase my vyjeli do daleké Francie, abychom poznali jejich kulturu, seznámili se s novými lidmi a pokusili se více či méně využít jejich libozvučný jazyk plný nepravidelných sloves.

Barbora Perglová
SEXTA B

Jedenáctého května nastal den odjezdu. Všichni jsme se s platnými doklady totožnosti dostavili na brněnské hlavní nádraží a slavnostně nastoupili na mezinárodní vlak mířící do... Prahy. Ano, je to k podivu, ale přímá autobusová linka z Brna do Grenoblu dosud nebyla realizována. V Praze jsme se přes četné překážky přemístili z Hlavního nádraží na Florenc. Netrvalo dlouho a za chvíli už jsme nastupovali do zářivě zeleného vozidla nejmenované dopravní společnosti. „SIT DOWN, SIT DOWN!“ křičel řidič se znatelným španělským přízvukem na zadní řady. Raději jsme rychle uposlechli a za chvíli už vyjížděli z města západním směrem. Po patnácti hodinách noční jízdy, devíti zastávkách a dvou hraničních kontrolách jsme se konečně blížili k cíli. Dálnici lemovaly obrovské masivy Alp a obepínaly i celé město, do kterého jsme vjížděli... „GRRHCHRRENOBLE!“ zvolal řidič. I bez jeho kreativní interpretace francouzské výslovnosti jsme věděli, že jsme na správném místě. Například díky shluku čtyřiceti lidí, kteří na jinak bezvýznamné zastávce postávali. Nastal čas prvního setkání se Savannahou a jejími rodiči. Chvíli jsem netušila, kde jsou, ale našli jsme se. Pozdravila jsem se s celým příbuzenstvem, i když vyblekotat ze sebe po dvou hodinách spánku smysluplnou větu nebylo jednoduché.

Foto: B. Perglová

Kombinací francouzštiny a angličtiny se mi však dařilo bez větších problémů komunikovat po celý týden. Po společném obědě nás její máma odvezla do bytu, kde jsem si nechala věci, a pak nás vzala na výlet do lesa, aby mi ukázala okolí. Poté jsme se vydali na večeři k dědovi, který bydlel opodál. Já jsem však kromě večeře dostala i mnoho geografických otázek o mé domovině. Obzvlášť znepokojující bylo, když se mě ptali, kolik v Česku žije lidí, načež si danou informaci ověřili na internetu. Kdyby takhle proti dezinformacím bojovali všichni, byla by Země ještě kulatější. Absolutně přejedení jsme se vrátili domů.

V pondělí jsme vyrazili do školy. Nejdříve jsme byli provedeni celým areálem a následně jsme zamířili na hodinu tělocviku. Sehráli jsme mezinárodní zápas ve volejbale a se

Savannou jsme zase šly k dědovi na oběd. Odpoledne bylo věnováno kultuře a historii- navštívili jsme městské muzeum Musée Dauphinois. Výstava představovala těžký život místních horských pastevců před stovkami let. Nejvíce ze všeho mi utkvěl v paměti středověký pojízdný spacák. Druhá část se věnovala největším zálibám novodobých horalů z Grenoblu- lyžování a organizování olympijských her. Ty se zde konaly v roce 1968 a jsou zajímavé například tím, že zde československý hokejový tým porazil Sovětský svaz. Po této edukativní části odpoledne jsme byli propuštěni, a protože už se chýlilo k večeru, raději jsme šli doplat naši částečně přetrvávající spánkovou deprivaci.

V úterý ráno jsme opět (k mírné nelibosti francouzských korespondentů) zamířili ke školní

budově. Ale namísto první hodiny jsme si vyslechli oficiální proslov paní ředitelky. Co nám udělalo o dost větší radost, bylo, že během proslovu jsme dostali i druhou snídani. Následovala hodina španělštiny. Naučila jsem se některé základní fráze a slova, například „dobré ráno“ (Buenos dias), „citron“ (El limon) nebo „fontána“ (La fuente). Dalo by se říct, že to byl produktivně využitý čas. Lingvistický ultramaraton však pokračoval lekcí latiny. Už jsem potměšile vyhlížela chvíli, kdy budu moci zazářit se svými znalostmi lékařské terminologie, avšak „výtažky z rostlin a listů“ ani „mast pro nemocného“ mi zde nebyly k užtku. Učili jsme se totiž o historii starověkého Říma. Poslední byla informatika a po jejím konci jsme se vydali do dalšího muzea- tentokrát na prohlídku sbírky, která představuje historii výpočetní techniky od jejích počátků. Z těch asi dvou hodin si nejvíce pamatuji tyto informace:

1. Počítačové hry z devadesátých let jsou náročné, frustrující a nerozumím tomu, proč si je lidé dobrovolně kupovali.

Foto: B. Perglová

Památník

Foto: B. Perglová

Bastilla nad Grenoble

2. Francouzské klávesnice mají často úplně jiné rozložení než to, které používá zbytek Evropy. Proč? Netuším.

Po technickém okénku jsme se vrátili domů, ovšem ne na dlouho. Čekala mě noční múra každého nefrankofonního introverta- večere s asi tak dvaceti dalšími lidmi u Savaniny spolužačky Lou. Když jsme dorazili na místo, zjistila jsem, že celá společenská událost se odehrává v jejich opravdu rozměrné garáži. Cely výjev působil trochu chaoticky. Francouzi hráli deskové hry, v náhodných frekvencích přinášeli objekty, které by člověk v garáži možná nečekal, matka grilovala maso na večeri, zatímco otec usoudil, že parkovat motocykl v místnosti plné lidí je dobrý nápad (nemusíte mít strach, všichni to přežili ve zdraví). I když největším přínosem pro mě osobně byla příležitost k přátelskému sblížení se s lidmi z jiných tříd.

Středeční výuka byla zaměřena na umění. Jako důkaz naší přítomnosti na Collège de Buclos jsme společně vytvořili třímetrový transparent s nápisem „Amitié- Přátelství“. Důkladně jsme ho vyzdobili pestrými

kresbami a následně vyvěsili v centrální části školy. Po vyučování jsme tentokrát nezamířili do školní jídelny, nýbrž do údajně velmi populárního stánku s tacos. Po snědení půl kila hranolek zabalených v tortile jsme se s krajany shodli, že náš tradiční slovanský kebab je lepší. Po gastronomické části jsme se vydali do centra města, kde nám Francouzi pověděli něco o místních zajímavostech. Z velké množiny pamětihodností mě nejvíce zaujala věž „La tour perret“, která je nejstarší věž ze železobetonu v Evropě. Obyvatelé Grenoble jsou na ni opravdu hrdí. Možná až moc.

Nakonec jsme si město prohlédli i z ptáčích perspektivy, neboť jsme lanovkou vystoupali k pevnosti La Bastille. Na vrcholu vál studený vítr a vrcholy tmavomodrých hor pokrývala mlha. Po urychlené prohlídce vojenského muzea jsme sjeli zpět dolů, kde se mi naskytl další spektakulární pohled. Ještě nikdy jsem neviděla tolik francouzských stereotypů na jednom místě. Seděli jsme v kavárně, jedli palačinky, a zatímco z jedné strany se tyčila Bastila, ze strany druhé se blížila jakási demonstrace.

Tady článek nekončí!
Chtěli byste se dozvědět...
Co se dělo ve čtvrtek a v pátek?
Jak vlastně dopadl celý francouzský týden?
Načtete OR kód a čtete dál!

Nezprávy

Někteří studenti po znovuzavedení práva na papírové ubrousky ve třídách zastávají názor, že na Gyrecu už nejsou žádné problémy, které by měl parlament řešit. Tento názor pak zapáleně prezentují zejména během konzumace imaginárních vegetariánských obědů, vyhazování odpadků do neexistujících košů na papír a v průběhu nikdy nezrealizovaných školních akcí. Předvolební kampaň předcházející první schůzi však mnohé z odpůrců přesvědčila o tom, že i na malém gymnáziu je prostor pro vrcholnou politiku.

Barbora Perglová
SEXTA B

Do školního parlamentu kandidovalo celkem pět subjektů- Komunistická strana Biologů i Ignorantů, Absolutně nemorální občané, ZSV-ČSL, Sdružení pro Dolní Loučky a Scapula Prō Discipulī. Poslední dva týdny před zasedáním musely být pro náhodné kolemjdoucí skutečným zážitkem. Zatímco Komunistická strana Biologů i Ignorantů s velkým zapálením znárodňovala laboratoře, Absolutně Nemorální Občané vsadili na prázdné žaludky svých voličů a před jídelnou rozdávali poctivé porce gulášové polévky s hlívou ústřičnou. Zda byla houba, po které halucinovala půlka školy, opravdu hlíva ústřičná, dodnes zůstává nejisté. ZSV-ČSL proslula svými veřejnými vystoupeními ve všech koutech Řečkovic, kde prezentovala aktuality ze světa politiky a ekonomiky. „Škoda jen, že dotazy na konec nebyly úplně k tématu," hodnotí necenzurované debaty předseda strany. Nezávislé obecní hnutí Sdružení pro Dolní Loučky se ze záhadných důvodů rozhodlo kandidovat v našem školním parlamentu a z důvodů ještě záhadnějších si jako svoji prioritu vybralo nákup obecního štěpkovače. „Museli něco blbě zakroužkovat," objasnil situaci nezávislý politolog. O něco méně komplexní kampaní se prezentovala latinská národní strana Scapula Prō Discipulī.

Po celé budově gymnázia vylepila plakáty, jež za původce všech problémů lidstva označovaly imigraty z třídy Kapitána Jaroše.

Když konečně nastal očekávaný den, mladé politiky překvapil neočekávaný zvrát událostí- do školního parlamentu ve skutečnosti žádné volby neprobíhají. Nakonec se tak domluvili na vzájemné spolupráci a utvořili pětikoalici pod názvem Malá 5.

A čím se studenti zabývali na první schůzi? Nejdříve bylo zapotřebí vybrat předsedu. První zájemkyně, dvojnásobná úspěšná řešitelka matematické olympiády z primy, předvedla při svém představení největší řečnický výkon od dob Démosthena. Avšak ani hojná účast spolužáků z její třídy, ani sedmáct hodin připravovaný projev jí pozici nezískaly. Zvítězil její oponent ze septimy. Ten se dle vlastních slov dostal na schůzi tak, že si spletl učebnu. Následně v polospánku před tabulí odrecitoval Newtonovy pohybové zákony a čtyřverší od Françoise Villona, což přesvědčilo 97 % přítomných. „Tož to bude tím třetím patrem," vyjádřil se k vítězství nový předseda. Na dotaz, jak hodlá se svou funkcí naložit a v kolik hodin se potká vlak A s vlakem B v Havlíčkově Brodě, už nám nebyl schopen odpovědět.

Následně byly předneseny koncepty nových projektů. Především od mladších ročníků zazněly mnohé inovativní, místy až odvážné nápady. Největší kontroverzi však vyvolal

návrh prodat ve výkupně kovošrotů konstrukci ze střechy a ze získaných prostředků zrekonstruovat zastaralou tělocvičnu. Mluvíci obhajoval návrh takto: „Konstrukce pokrývající horní část gymnázia je zbytečná, neestetická a každoročně zabíjí desítky nevinných holubů." „Podle předních matematiků z třídy Kapitána Jaroše by její prodej znamenal značné finanční prostředky pro školu. Navíc se přes ni při hodinách fyziky špatně dívá z okna," oponoval mu představitel konzervativního křídla: „Konstrukce je naše hmotné kulturní dědictví. Její zničení by nenávratně poškodilo jedinečný architektonický ráz budovy. Eliminace holubů je jedním z jejich hlavních přínosů, neboť jak je známo, tyto ptáky přenášejí mor, tuberkulózu, neštovice a někdy i poštu. Jo, jo, to jsem tak jednou šel na poštu..."

Se svým proslovem údajně plánoval pokračovat jedenáct hodin, mezitím se však ta méně konfliktní část osazenstva shodla alespoň na nekontroverzní organizaci filmového večera. Tím bylo první zasedání ukončeno.

Ať už jste osobně podporovateli kulturního dědictví, nebo peněz za recyklovatelné suroviny, určitě se někdy na schůzi našeho parlamentu zastavte. Demokracie není samozřejmost a stále ji nemá zdaleka každý. A kde jinde začít svojí hvězdnou politickou kariéru než právě na našem prestižním ústavu...

Manta obrovská

největší rejnok na světě

První rejnoci se v mořích objevili už před 150 miliony let. V současnosti je asi 660 druhů rejnoků – od malé trnuchy atlantské až po ohromnou mantu obrovskou.

Eliška Kociánová
PRIMA B

Ta dorůstá velikosti 3 až 5 metrů a rozpětí ploutví má okolo 6 metrů. Jedna manta obrovská z Indického oceánu měla rozpětí ploutví dokonce 9,1 metrů. Její plavání připomíná ptačí let. Jelikož se nejedná o dravce (živí se totiž planktonem a malými živočichy) a ani nemá jedovatý trn, není pro člověka nebezpečná. Dokonce se řadí k nejvyhledávanějším cílům potápěčů po celém světě. Díky své velikosti není často napadána jinými mořskými živočichy kromě velkých žraloků a kosatek. A pokud ji tedy nějaký žralok nebo kosatka napadne, brání se silou svých ohromných ploutví. Manty žijí okolo 25 let a od roku 2020 patří mezi ohrožené druhy. Najdeme je v tropických mořích a oceánech po celém světě. Pohybují se většinou poblíž kontinentů a ostrovů, ale můžeme je spatřit i na širém moři.

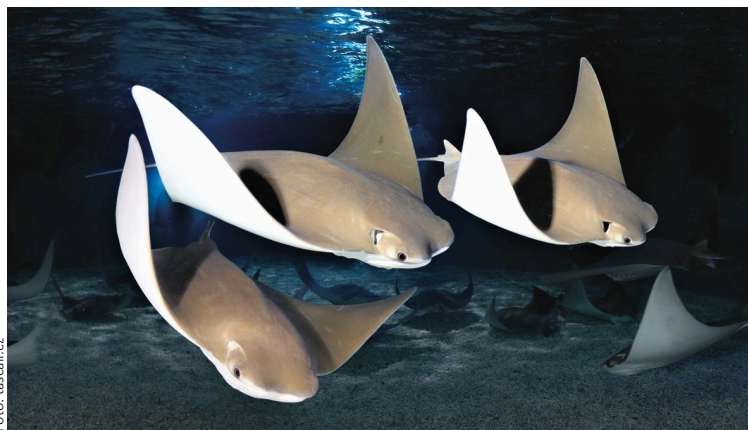

Foto: tascali.cz

Plave v hloubce 1–40 metrů pod hladinou, nehlouběji byla spatřena v hloubce 1 km. Plave se široce otevřenou tlamou, do které pomocí dvojice pohyblivých laloků směřuje vodu. V tlamě má filtrační ústrojí, které zachycuje plankton a drobné živočichy, zatímco voda protéká tělem přes žaberní štěrby. Manta má velmi drobné zakrnělé zuby uspořádané ve 300 řadách (celkem jich je přes 4000), ale nepoužívá je k rozměňování potravy. Vědci zjistili, že manty za den sní kolem 32 kg potravy, což jsou 2 % jejich váhy.

U mant se projevila vysoká inteligence, nejenže se ve skupině dorozumívají chraptivými zvuky, ale dokonce se poznají v zrcadle (tímto testem uvědoměním sebe sama prošli například lidoopi, delfín skákavý nebo třeba straka obecná a test je důkazem vysoké inteligence).

Foto: idnes.cz

Mantu si můžete v zoo pohladit

Manty jsou opravdu hodně zajímavé paryby. Každá manta má odlišné skvrny na břiše (jako lidské otisky prstů) a taky každé její oko umí sledovat jiný předmět.

A pokud se vám manty obrovské zalíbily a neplánujete za nimi jet až na Bali nebo rovnou do Austrálie, tak mám pro vás 2. možnost! V nedalekém Zlíně je zoo, kde sice nenajdete manty obrovské, zato tam ale chovají malé a pro člověka neškodné sibý ománské. Dají se dokonce pohladit a nakrmit krmením, které si tam koupíte. Jenom se pak při krmení nedivte, že rejnoci mají tlamičku dole!

Foto: abicko.cz

Pozor na zoubky!

Expedice Brno-venkov

Rosice

Rosice pro nás Brňany ze severu nejsou zrovna známou lokalitou, přesto jejich centrum i okolí skrývá mnoho příběhů. Věděli jste například, že se zde v 19. a 20. století ve velkém těžilo černé uhlí? Opět jsem se ponořila do svého oblíbeného serveru Mapy.cz, abych pro vás našla ty nejpozoruhodnější i nejobskurnější místa.

Barbora Perglová
SEXTA B

Mokřad za Kuželnou

Nedávno vybudovaný rosický mokřad je důkazem toho, že příroda si vždy najde cestu. Rybník zde prokazatelně byl ještě v 19. století, avšak postupně zarostl vegetací a vyschnul. Krátce po jeho obnovení v roce 2019 se zde zabydleli mokřadní druhy, jako jsou čolci, různé druhy žab, moudivláček lužní nebo slípka zelenonohá. Jeho hrdí zakladatelé z Pozemkového spolku Oslava o něj pravidelně pečují, kosí rákos a do budoucna plánují například výstavbu bludiště nebo společenstvo různých vrb.

Foto: google.com

Mokřad za Kuželnou

Foto: google.com

Úzkorozchodná dráha

Těžba černého uhlí

Ne, tohle není článek o Ostravě, není třeba se obávat. Těžba nerostných surovin je s okolím Rosic spjata už od osmnáctého století. Nachází se zde mnoho bývalých dolů, například Antonín (v roce 1853 s hloubkou 338 metrů nejhlubší důl v rakouské monarchii; byl založen jistým Antonínem Rahnem a originálně pojmenovanou společností „Láska Boží“), Jindřich II (historicky nejhlubší černouhelný důl v ČR), Ferdinand nebo Julius (mezi posledními dvěma jmenovanými vedla až do šedesátých let nákladní lanová dráha). Navštívitelné lokality vážící se k těžbě jsou naučná stezka Zbýšovská halda a zbýšovské Muzeum hornictví s dochovanou těžní věží.

Úzkorozchodná dráha ve Zbýšově

Dochovaných úzkorozchodných drah už u nás není mnoho. Tato byla postavena spolu se začátkem těžby a sloužila k přepravě uhlí z přilehlého dolu. Ze Zbýšova do Zastávky u Brna a zpět se dodnes můžete projet v některém z historických vlaků, které po celé republice shánějí a udržují dobrovolníci z Muzea průmyslových železnic. Jízdenka zároveň funguje jako vstupenka do jejich sbírek.

Foto: jizni-morava.cz

Těžba černého uhlí

Atomový zámek?

Nad Rosicemi se tyčí na první pohled obyčejné šlechtické sídlo. To, co ho ale dělá jedinečným, se nachází v podzemí. „Jsme jediný renesanční zámek s vlastním protiatomovým krytem,” hlásají provozovatelé na svých internetových stránkách. Kryt byl zkonstruován v šedesátých letech jako utajované zařízení pro velitelství brněnské civilní obrany. Dnes se tak vedle zámeckých pokojů podíváte i na dekontaminační vstup, ošetřovnu, zbrojnici nebo filtrační zařízení na čištění vzduchu.

Foto: google.com
Zámek nad Rosicemi

Foto: rozhledny.webzdarma.cz
Středověké kolbiště

Středověké kolbiště a pranýř

Měli jste někdy chuť vyřídit si své konflikty jako šlechtic ze 14. století? Přesně těmto lidem poskytuje zázemí rosické kolbiště. Na novodobé rytířské turnaje sem může přijít až tisíc diváků a nadšeně pozorovat, kdo jako první shodí soupeře třímetrovou kládou z koně. Já osobně jen netrpělivě čekám, kdy bude tato disciplína zařazena i do tzv. hobby horsingu, neboť to by byla podívaná ještě daleko napínavější. Středověká stopa je viditelná i v centru města, kde na náměstí stojí pranýř - sloup s okovy, ke kterému bývali připevňováni vězni před popravou. Od roku 1752, kdy byl v Rosicích zrušen hrdební soud, už se však nepoužívá. Snad.

Pokud se chystáte do tohoto kraje se zajímavou historií vyrazit, můžete načíst QR kód a použít předvytvořenou trasu. Snad se vám bude v Rosicích líbit, ať už vás zajímají vlaky, těžba uhlí nebo živočišné druhy vázané na mokřadní stanoviště.

Hlody

Vondrová: „X co tam otravuješ Y?”

X: Já za to nemůžu, on dělá jeho přirozenou věc

Vondrová: Jakože krade?

Vojta: „Děcka nesmíte v těch hodinách ZSV moc přemýšlet, pak je tady hnusnej vzduch.”

Melichar (dělá pokus v chemii):

„Tak schválně, dělám to tady ve fyzice v posluchárně, trochu jim to tu zahulíme. (Zapálený papír hodí do dřezu a spláchne) Uklizeno. Ten ostatní bordel si uklidí ti fyzikálníci.”

Vojta: „Tak doufám, že to máte zapsaný, dobereme to buď zítra, nebo nikdy, bude to na písmece.”

X: „No do...”

Vondrová: „Žádný do pr**le, to je parabola!”

Vašát: „No a tam je velké množství sople... (dlouhá pauza) Počkej, ne, co vytéká ze sopky, jo, popel!”

Banánový chlebíček

.....
Jiří Bartoš
SEKUNDA B
.....

Postup:

- 1) Máslo dáme do mísy nebo do robotu a spolu s cukrem rozmícháme do pěny.
- 2) Do pěny poté přimícháme nejdříve celé vejce a poté smetanu.
- 3) Do jiné mísy prosejeme mouku a přidáme sodu a sůl.
- 4) Vezmeme si banány, oloupeme je a rozmačkáme je vidličkou na pyré.
- 5) Postupně přimícháme k máslovému základu nejdříve moučnou směs, pak až pyré.
- 6) Nachystáme si čokoládu, nasekáme ji na malé kousky a poté ji vmícháme do těsta.
- 7) Těsto následně nalijeme do formy vyložené pečicím papírem.
- 8) Pečeme 50 minut v troubě na 180 °C.
- 9) Po vyndání z trouby necháme chlebíček ve formě vychladnout.

Tip: Chlebíček bývá první den křupavý a velmi lehce se drolí. Proto doporučuji počkat na druhý den, kdy je chlebíček stále čerstvý, ale více vláčný a už se nedrolí.

Suroviny:

125 g másla
210 g třtinového cukru
1 vejce
125 g zakysané smetany
210 g hladké mouky
1 lžička jedlé sody
½ lžičky soli
2 banány
50 g hořké čokolády

Banánový chlebíček

Sýrové chipsy do 15 minut

.....
Jakub Trojan
PRIMA A
.....

Suroviny:

Sýr (nejlépe 30% Eidam)
Nějaké koření (doporučuji vegetu
nebo grilovací koření)

Postup:

- 1) Předehřejeme troubu na 200 stupňů.
- 2) Nakrájíme sýr na čtverečky (zhruba 3x3 cm)
- 3) Dáme na plech a trochu posypeme jakýmkoli kořením.
- 4) Zmírníme troubu na 180 stupňů a dáme péct sýrové čtverečky asi na 5–10 minut.
- 5) Po vytažení by měly být lehce nazlátlé.

Dobrou chuť!

Foto: A. Zneškalová

Pánský manšaft sexty B na tanečních

Foto: gyrec.cz

Oktávy v Praze

Foto: H. Špiritová

Letošní první schůzka Gilotiny

Foto: Michaela Orlovská

Dívky z tercie A na Halloween

Foto: S. H. Klímová

Cvičná požární evakuace

Foto: H. Špiritová

Kvinty v Anglii

OK :)

BEEP
BEEP
BEEP
BEEP
BEEP

